

**POSLEDNÍ
KLUK**

SARINA BOWEN

↓BARONET

Poslední kluk

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Sarina Bowen
Poslední kluk – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**POSLEDNÍ
KLUK**

POSLEDNÍ KLUK

SARINA BOWEN

 BARONET

THE LAST GUY ON EARTH copyright © 2025 by Sarina Bowen

All rights reserved

Translation © Kristýna Vítková a Hana Netušilová, 2026.

E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-269-2862-1

ISBN e-knihy 978-80-269-2863-8 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-269-2870-6 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2871-3 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Poslední kluk je beletrie. Jména, místa a události jsou výplodem autorčiny fantazie, nebo jsou použita fiktivně. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, podniky, organizacemi, vzdělávacími institucemi, sportovními týmy, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

PRVNÍ KAPITOLA

JETHRO

PROSINEC

AŽ POLETÍM VE VÝŠCE třiceti tisíc stop nad Velkými pláněmi, budu si v duchu přehrávat dnešní ráno a vzpomínat, jak jsem se cítil, než se mi život otočil vzhůru nohama.

Vybavím si, jak jsem se pod bledou zimní oblohou plahočil od auta k tréninkovému centru – po stejné cestě, kterou jsem chodil už devět let.

Neměl jsem tušení, co mě čeká. Myslel jsem jenom na Vánoce a na to, jestli byl dobrý nápad obětovat příplatek za vyprodanou herní konzoli.

Na jednu stranu by to Tobyho potěšilo. Na druhou stranu by se ze mě oficiálně stal rodič, který svoje děcko rozmazluje, protože videohry jsou super a nevím, jak jinak mu projevit lásku.

Bezpečák Starý Bob mi přidržel dveře. Jako vždycky jsem mu poděkoval kývnutím hlavy. Trochu mě překvapilo, že v chodbě čekala moje agentka. Bess dřív v Detroitu bydlela, takže to nebylo *až tak* divné.

Pak jsem se líp podíval. Když jsem si všiml jejího zachmuřeného výrazu a obav v očích, čas se náhle zpomalil.

„Ježíši, co se děje?“ Polkl jsem a šlo to hůř, než by mělo. „Proboha. Nejde o tátu?“ Nebyl na tom zdravotně zrovna nejlíp.

Rychle zavrtěla hlavou. „Ne, nic takového. Vedení chce schůzku.“ Pevně mě chytila za paži a vedla ke kancelářím.

„Aha.“ Chvilí jsem o tom přemýšlel, než jsme prošli dvojími dveřmi. „A požádali tě, abys tu byla? Jsem v průšvihů za...“ Zarazil jsem se, protože mě popravdě nic nenapadlo. Letos jsem měl pomalý rozjezd, ale to nebyl trestný čin. Buď mě chtějí pokárat za něco, co jsem řekl, nebo...

Napadlo mě něco příliš šokujícího, než abych to vyslovil nahlas. „Snad mě *nevyměnili*.“

Bess sebou viditelně trhla.

„Panebože,“ vybuchl jsem. „To by neudělali.“ Ale ještě než mi to vypadlo z pusy, uvědomil jsem si, že by fakt mohli. V poslední smlouvě jsme se vzdali klauzule o nevyměnitelnosti, abychom získali jiné výhody.

Stejně to nedávalo smysl. Po patnácti letech a několika mistrovských titulech vás nevymění jen proto, že jste měli pomalý start do sezóny.

Aspoň jsem tomu až do téhle chvíle věřil.

„Pojďme si je poslechnout,“ vybídla mě tiše.

„Vážně si myslíš, že mě chtějí vyměnit.“ Poznal jsem to, protože vypadala rozrušeně, a to se nikdy nestávalo. Tváří v tvář nepřízni osudu bývala neúprosná. Spíš se naštvála, než aby se znepokojovala.

„Mám špatný pocit,“ zašeptala.

„Jethro? Bess?“ Zvedli jsme oči a spatřili asistentku generálního manažera Carlu, jak vykukuje z kanceláře. „Mohli byste jít sem?“ vyzvala nás, ale vyhýbala se mému pohledu.

Srdce mi spadlo až do kalhot. Dal jsem tomuhle týmu všechno, co jsem měl. Roky služby, a takhle to mělo skončit.

Následujících deset minut patřilo k těm nejzmatenějším a nejvíc ponižujícím v mém životě. Generální manažer s podbradkem mumlal něco o tom, jak těžké bylo tohle rozhodnutí. A kouč plácal nesmysly, že takhle situace dá všem zúčastněným příležitost k nejlepší možné sezóně.

„Potřebují tvoje zkušenosti,“ tvrdil. Jenže mně bušilo v hlavě jenom odmítnutí. *Výměněn. Výměněn. Výměněn.* Mohli mě rovnou hodit do řeky Detroit. Nedával jsem pozor, když mi vysvětlovali, za koho mě vyměnili. Nějaký útočník z Floridy.

Takže Florida. Vybavil jsem si tamní arénu a představoval si, jak sedím na střídačce domácího týmu. Nemožné. V panice jsem zase ztratil nit. Žvanili dál a dál. Vyšlo najevo, že jsem se stal pěšákem v nějaké komplikované trojitě výměně.

Slyšel jsem Bess, jak říká: „To muselo trvat týdny, než jste to upekli.“

Týdny? Týdny mi stloukali šibenici, a já o tom neměl ani tušení.

Jak to vysvětlím Tobymu? *A kdy?* Zachvátila mě další vlna paniky, protože výměny uprostřed sezóny probíhaly rychle. Pravděpodobně už jsem měl v e-mailové schránce letenku.

Podíval jsem se na hodinky a spočítal si to. Bylo deset ráno a Toby seděl ve škole. Končil až ve tři odpoledne. *Sakra.* „Promiňte,“ přerušil jsem rozhovor. „Jaký je časový plán?“

Trenér a generální manažer na mě chvílku zírali. „No, tyhle věci se dějí rychle...“

„To vím,“ procedil jsem skrz zaťaté zuby. „Takže zopakuju otázku, protože až mi zlomíte srdce, budu ho muset na oplátku zlomit svému synovi. Povězte mi ten zasraný plán.“

V trenérových očích se mihl stud. „Ve tři hodiny odlítáš do Denveru.“

„Do Denveru?“ To slovo znělo jako škrábanec na gramofonové desce. „Proč do *Denveru*?“

V místnosti nastalo dusivé ticho a přítomní na mě jen zírali. „Jak právě řekl kouč,“ začala Bess opatrně, „Colorado potřebuje zkušenosti v brance...“

Sakra. Přeslechl jsem zásadní detail o trojitě výměně. Vůbec mě neposílali na Floridu.

„Děláte si srandu?“ vykřikl jsem, aniž bych stačil tuhle nejnovější katastrofu zpracovat. „Nemůžu hrát za Colorado.“

Další ticho. Bess se vzpamatovala jako první. „Pojďme ven, Jethro. Nech si to projít hlavou a pak probereme tvoje možnosti.“

Jenže než to stačila dopovědět, došla mi hrozná pravda. Neměl jsem žádné možnosti. Buď budu hrát v Coloradu, nebo už si nezachytám.

Bess vstala a rozloučila se s vedením.

Strnule jsem se postavil, nechal si potřást rukou a poplácat po rameni. Vyslechl jsem si ještě pár zdvořilostních frází, ale nasrat. Nemusel jsem předstírat, že mě to nezdrtilo. Nedlužil jsem jim žádný ztracený úsměv.

Nechal jsem Bess, aby mě vyvedla z budovy. Otevřela dveře spolujezdce u pronajatého auta na parkovišti pro návštěvníky a nějak mě do něj nacpala. „Zkontroluju let, na který tě posadili. Vymyslíme plán. Chceš,

abych letěla s tebou? Nebo mám zůstat tady a pomoci tvému tátovi?“

Ta otázka mě vytrhla z otupělosti. Konečně jsem se na ni pořádně podíval. Otočila se za volantem svým směrem a z modrých očí jí vyzařovala starost. Byl jsem si celkem jistý, že bych ji mohl zaúkolovat čímkoli a Bess by to zařídila. Bez otázek.

Byl jsem jí za to sakra vděčný, ale situaci to nijak nepomohlo. „Nemusíš tam letět,“ zachraptěl jsem a odkašlal si. „To není ta těžká část.“

„V čem je teda problém?“ zeptala se tiše. „Proč jsi tvrdil, že nemůžeš hrát za Colorado?“

Odvrátil jsem oči a zadíval se z okna. Byli jsme si s Bess hodně blízcí a nic jsem jí netajil. Aspoň doteď. Ale tohle jsem vysvětlit nedokázal. Vlastně jsem neměl právo o tom mluvit, i kdybych chtěl.

A to jsem nechtěl.

„Znáš Claye Powerse, že?“ zeptala se. „Nehráli jste spolu v nižší lize?“

Sakra. Její paměť na detaily byla často užitečná. Ale dneska se to fakt nehodilo.

„Hmm,“ protáhla, když jsem mlčel. „Takže nejsi jeho fanoušek?“

Zavrtěl jsem hlavou, protože jsem si netroufal promluvit.

„Jenže on to tak nejspíš necítí,“ zkusila opatrně. „Jinak by tu výměnu neschválil.“

„Správně,“ přisvědčil jsem, jen abychom se posunuli dál. „Možná na mě zapomněl.“

DRUHÁ KAPITOLA

CLAY

„ZTLUMIL BYS LASKAVĚ HLAS?“ zamračil se náš generální manažer Frank zpoza obrovského stolu v centrále v Boulderu.

„Ne!“ Hučelo mi v uších a sotva jsem dokázal myslet. „Nehodlám předstírat, že se jedná o přátelský rozhovor, Franku. Už jsi provedl pěkných pár svinstev, ale tohle je naprostá blbost. Já toho hráče *nechtěl*. Je to dinosaur.“

„Není,“ odsekl Frank.

„Ne? Tak proč jsi to udělal *za mými zády*?“

„Nemusel jsem se tě ptát!“ zahřměl. „Protože. Je. To. Moje. Rozhodnutí.“ Každé slovo stvrdil úderem masité pěsti do stolu.

„Rozhodnutí, které bude za pár měsíců vypadat dost blbě, až se ukáže, že toho hráče nejde trénovat!“ zařval jsem nazpátek. „Takhle máme po šancích na play-off.“

„Na základě čeho?“ opáčil. „Potřebovali jsme zkušeného brankáře. To jsem pro nás zajistil. Trenér brankářů se může zbláznit nadšením, že bude pracovat s Jethrem Halem, a ty děláš scény!“

„Říkal jsem ti –“

„Nic jsi neříkal. Jen, že ho nechceš.“

„Slovo *ne* jako věta stačí,“ zavrčel jsem.

„Ale no tak, synku,“ usmál se povýšeně, což mi akorát zvedlo krevní tlak.

„Běž do prdele,“ ucedil jsem chladně. Frank vytřeštil oči. „Nejsem *tvůj syn*. Pokud chceš někoho, kdo ti bude panáčkovat, pořid' si psa. I kdyby byl Hale posledním brankářem na Zemi, pořád bych to považoval za špatný tah.“

Teď mu skoro vylezly oči z důlků, ale víc jsem k tomu neměl co říct. Prakticky jsem se třásl vzteky, a pokud bych tu zůstal ještě déle, hrozil by mi vyházov. Tak jsem se otočil a vyřítit se ven.

Po třech krocích jsem si všiml davu v přední kanceláři. Nikdo z těch lidí tu nebyl, když jsem napochodoval za Frankem. Moje asistentka Liana vypadala zahanbeně. A vedle ní přešlapoval Murph, můj pomocný trenér. Taky byl z nějakého důvodu rudý v obličejí.

Pak jsem si všiml muže, který stál u okna tak nehybně, že jsem ho málem přehlédl. Teď jsem se soustředil jenom na něj a na nikoho jiného. Byl stejně vysoký jako kdysi. Měl stejně široká ramena. A pískové vlasy, které mi byly tak povědomé, že mě doslova pálilo na hrudi.

Tmavě zelené oči mu zuřivě planuly.

Do prdele. Pravděpodobně slyšel všechno, co jsem tam řval.

Poháněný vztekem a přebytkem fyzické energie jsem byl dalšími třemi kroky venku z místnosti. A protože jsem neměl lepší plán, prostě jsem pokračoval dál. Vyšel jsem z administrativního křídla a přeběhl po lávce nad otevřenou tělocvičnou. Nějaký hráč mě pozdravil z posilovací lavice. Jenom jsem mu zamával. V hlavě se mi honilo moc věcí, než abych se dokázal soustředit.

Jethro Hale, kterému jsem se úspěšně patnáct let vyhýbal, byl v naší budově. Nejnovější puma v týmu Colorado Cougars.

Tady. V Boulderu.

Byl jsem tak rozrušený, že jsem sotva popadal dech.

Rychle jsem seběhl po schodech v zadní části budovy a vyřítit se ven. Auto stálo na mém vyhrazeném místě, a tak jsem nasedl a zapnul topení, abych se v prosincovém chladu zahřál. Pak jsem vytáhl telefon a vytočil jedinou osobu na světě, která pochopí, co se právě stalo.

„Clayi?“ ozvala se sestra. „Jsi v pořádku? Mám dvě minuty před dalším pacientem.“

Byl jsem zvyklý volat jí do práce, a tak jsem neztrácel čas. „Frank vyměnil našeho brankáře za Jethra Halea. Přestože jsem mu říkal, ať to nedělá.“

„Cože?“ Šok v jejím hlase mě potěšil. „Hale je tam? V *Coloradu*?“

„Jo,“ vydechl jsem.

„Proč?“

„Protože mě Frank neposlouchá. Ale taky jsem mu nemohl vysvětlit...“

„Jo, fajn,“ zamumlala a společně jsme se odmlčeli.

Kaitlyn věděla, co se mezi mnou a Jethrem stalo. Na rozdíl od Franka. Když poprvé zaznělo Haleovo jméno, zmínil jsem, že jsme spolu v mládí hráli a taky že jsme spolu moc nevycházeli. Ale neexistoval žádný způsob, jak naznačit naše velmi osobní spojení. Nikdy bych nikoho neodhalil.

„Je mi to líto, Clayi,“ ozvala se. „A – sakra – to načasování.“

„Jo,“ souhlasil jsem a sevřel se mi žaludek. „Máš pravdu.“ Byla to ta nejhorší možná chvíle, kdy se

mohl objevit a připomenout mi život, který jsem nikdy neměl. Ne se vším, co se v Coloradu chystalo.

Povzdechla si. „Co budeš dělat?“

„Nemám tušení,“ přiznal jsem. Práce mě naprosto pohlcovala. Potřeboval jsem se soustředit. Žádné rozptylování. A představa, že budu muset Haleovi dalších šest měsíců každý den koukat do očí, mi naháněla husí kůži.

„Clayi, vážně mě to mrzí, ale...“

„Jdi,“ povzdechl jsem si vyčerpaně. „Běž uzdravovat lidi v Seattlu.“

„Miluju tě.“

„Já tebe taky, zlato. Díky, že jsi to zvedla.“

„Kdykoli!“

Zavěsila a telefon vydal tón, který dával člověku najevo, že je úplně sám.

Opřel jsem si hlavu o zadní opěrku a zavřel oči. A okamžitě se mi vybavily zářivě zelené oči Jethra Halea.

TŘETÍ KAPITOLA

Před patnácti lety

LISTOPAD

JETHRO HALE SLEDOVAL z prosezené pohovky nováčka, jak přechází mezi sporákem a malým obývacím pokojem. Nebyla to dlouhá vzdálenost, jen pár kroků.

Clay Powers byl hezký kluk s modrýma očima a vypracovanými svaly. Byl o dva roky starší, ale oba s profesionálním hokejem začínali, protože Clay nejdříve dokončil studium na prestižní soukromé univerzitě, než si navlékl dres Busker Brutes, jednoho z týmů v nižší lize.

Hale studium nedokončil a pořád to nedokázal překousnout.

Člověk by si myslel, že být bohatým absolventem jednoho uklidní, ale Clay (neboli Clayton) Powers se od svého nastěhování před třemi dny neposadil na déle než třicet vteřin a celou dobu byl napjatý jako struna. Jethro se cítil unavený jen z toho, jak ho pozoroval.

„Dáš si těstoviny, že jo?“ zeptal se Clay. Pak vytáhl ze skříňky pánev a prohlédl si ji.

Zatvářil se, jako by jí něco chybělo. „Jdu vařit.“

„Uf, jasně. Díky,“ odpověděl nejistě. Popravdě by radši bydlel sám. Jenže byl švorc, proto teď sdílel s tímhle cizincem malý byt s jedinou ložnicí. Najít bydlení v zapadlém městečku Busker ve státě New York, kousek od Uticy, bylo složité.

Majitel týmu – a tohohle ghetta, který vlastnil i pár autosalonů – vyřešil problém tím, že svým hráčům pronajímal levné, ošuntělé byty. Ten zchátralý komplex se jmenoval Double Oaks.

Jejich ložnice byla tak malá, že dvě dvojité postele zabíraly skoro celou plochu. Koupelna působila podobně klaustrofobicky. Jethro měl modřiny na loktech, protože dlouhými pažemi narážel do stěn úzkého sprchového koutu.

V kuchyni, která byla vlastně jen protějšší stranou obývacího pokoje, položil Clay pánev na sporák a zapnul ho. Pak vytáhl legračně vypadající lahev oleje, nalil trochu do pánve a o chvíli později přidal půl kila mletého hovězího masa.

Rychlými pohyby rozdělil maso starou vařečkou a přitom nezavřel pusou. „Nezdá se ti, že je na tomhle týmu něco *divnýho*? Jsi tu déle než já.“

„Jenom o týden,“ podotkl Jethro. Sledoval, jak Clay obratně zpracovává maso, a přemýšlel, odkud pochází. Nejspíš z jiné planety.

Lidé ho často mátlí, ale Clay byl vážně záhada. Za prvé, jezdil v BMW. Nebylo nové, ale stejně. Jeho oblečení vypadalo, jako by mu ho navrhli a ušili na míru. A v koupelně stály produkty, o kterých nikdy neslyšel. Například stylingová pěna. A Clayova břitva musela pocházet z laboratoře Jamese Bonda – samé ostré úhly a matný kov.

Clay otevřel další skříňku a zamračil se. „Je tu krájecí prkýnko?“

„Já... možná?“ Jethro za svých dvaadvacet let nikdy krájecí prkýnko nepoužil.

Clay si vzal místo toho talíř. Pak odněkud vytáhl cibuli a rychle ji nakrájel na kostičky. Stejně skončilo několik stroužků česneku. „Dobře, ale tím... Vládne v něm *strašné* napětí.“

„Protože jsme hrozni?“ navrhl Jethro. Od Clayova příchodu prohráli tři zápasy za sebou. Jako brankář měl Jethro moc práce s chytáním střel, než aby si všiml něčeho jiného než puků, které mu letěly do obličeje.

„Ne, je v tom něco víc. Kouč vypadá, jako by chtěl uškrtit Laytnera. Ale vždyť je to jediný slušný hráč, který není v téhle místnosti.“

Jethro se usmál, protože to byla pravda. Byl v jednom kole, aby udržel co nejnižší skóre, zatímco Clay Powers se ze všech sil snažil zvýšit počet střel na branku.

Jenže sami to nezvládli, a proto byl nejspíš Clay tak vystresovaný a krájel červenou papriku, jako by ho osobně urazila. „Jak se mohl stát kapitánem, když ho trenér nesnáší?“ vyptával se. „A proč jsou kluci v šatně tak potichu? Je to prostě divný. Ale mám nápad. Myslím, že vím, co s tím.“

Sehnat lepší hráče a nového trenéra?

„Musíme uspořádat párty.“

„Počkej, cože?“ Jethro neměl peníze ani přátele. A k uspořádání večírku potřebujete obojí.

„Neboj se. Mám to pod kontrolou. Nemusí to být nic zvláštního.“ Hodil nakrájenou zeleninu do pánve s prskajícím masem a Jethrovi zakručelo v žaludku.

Podle jeho zkušeností uvařit těstoviny znamenalo vyklopit omáčku ze sklenice na jakékoli špagety, které byly v akci. Nikdy to nevonělo takhle.

Clay měl na lince taky koupenu omáčku, kterou nakonec přidal k hovězímu masu. Ale ještě k tomu přimíchal draze vypadající olivy a... smetanu? Jeho nový spolubydlící nejspíš vyhrál nějakou televizní kuchařskou soutěž. Bylo by to zábavnější, kdyby nebyl vystresovaný z toho, jak mu oplatit, že se s ním podělil o jídlo.

V Clayových rukou se objevil cedník. Vůbec nevěděl, že ho mají. „Dobře, scedím to a můžeme jíst.“ Vypnul sporák.

Jethro vstal a připojil se k němu, což bylo nepříjemné. V kuchyni nebylo dost místa ani pro jednoho člověka. Clay jim naservíroval dva obrovské talíře těstovin a pak je velkoryse polil omáčkou s masem.

„Počkej,“ zarazil ho, když se Jethro pokusil vzít si talíř. „Nezapomeň na sýr.“ Popadl malou misku a bohatě těstoviny pospal.

„Tak. Už můžeš.“

Jejich jídelní kout sestával z vratkého stolu a skládacích židlí. Společně se posadili. Jethro opatrně ochutnal a musel potlačit hlasitý povzdech. Bylo to *neskutečně* dobré. Syté, chutné a horké. Dokonce i těstoviny byly lepší, než na jaké byl zvyklý. Jako by v nich cítil ořechy.

„Díky,“ zamumlal. „Je to fakt skvělý.“

„De nada.“ Clay se vrhl na svoji porci, ale vrásky na opáleném čele zůstávaly.

Kdo je vůbec v listopadu opálený?

„Možná se tím změní,“ prohodil Jethro. Měl pocit, že spolubydlícímu dluží trochu konverzace, když se cpal jeho úžasným jídlem.

„To musí,“ souhlasil Clay. „Jinak budeme v téhle zapadlé díře trčet navždycky.“

No a co. Jeho život byl už tak dost komplikovaný

a tady aspoň za hraní hokeje dostával peníze, i když s nimi sotva vystačil. Kromě toho – uplynuly teprve dva týdny. Mohlo se to zlepšit.

Mezitím spořádal těstoviny.

Clay taky dojedl. Opřel se lokty o stůl a promnul si spánky. „Bolí mě hlava. Ztracení Busker Brutes.“

Jethro vstal, aby odnesl talíře a umyl špinavé nádobí. To bylo to nejmenší, co mohl udělat. Když skončil, Clay tam pořád seděl a vypadal nešťastně. Na takového fakt pěkného, bohatého kluka byl vážně úzkostlivý. „Míváš často bolesti?“ zeptal se.

„Někdy,“ zamumlal Clay.

„Skoň hlavu,“ poklepal ho mezi lopatkami.

Clay bez vyptávání poslechl. Jethrovi ten projev důvěry připadal dost neobvyklý a možná i pitomý. Vždyť se vůbec neznali.

Položil mu dlaň na zátylek a zatlačil palcem z boku do svalů.

„Sakra,“ hlesl Clay. „Silněji.“

Jethrovi přeběhl mráz po zádech, ale nedokázal říct proč. Masíroval Clayův svalnatý krk a druhou rukou mu přidržoval hlavu. Měl jemnější vlasy, než si představoval. „Máma mívala bolesti hlavy často. Nesnášela léky, tak jsme zkusili masáže. Kvůli uvolnění svalů na krku a v ramenou. Takhle.“ Přejel rukama těsně nad klíčními kostmi a rovnoměrně zatlačil.

Clay zasténal.

„Povol ramena,“ přikázal a hnětl ztuhlé svalstvo. Ten kluk se vážně potřeboval uvolnit.

„Snažím se,“ zamumlal Clay.

Jethro se sklonil a pokoušel se uvolnit Clayovy svaly. Byl pevně stavěný. A velký.

Pak zničehonic znovu zasténal a Jethrovi se ulevilo. Připadal si užitečný. „Obvykle to funguje,“ podotkl

zbytečně. Ale byla to pravda – lidské tělo je mnohem předvídatelnější než něčí nálada.

Clay si povzdechl. „Zlepšily se máminy bolesti? Bez léků?“

„Jo,“ zalhal. Možná by mohly, kdyby nenarazila opilá do telefonního sloupu a nezabila se.

Clay se spokojeně zhroutil na stůl. „Díky, kámo.“

„De nada,“ odpověděl Jethro tiše.

Clay se zasmál.

ČTVRTÁ KAPITOLA

CLAY

BYL ZÁPASOVÝ DEN a já měl rutinu, kterou jsem nikdy neporušoval. Pozdravit hráče a pomocný personál, zkontrolovat případná zranění. Později měl následovat předzápasový videorozbor a potom schůzka trenérů, na které se definitivně určila základní sestava.

Tak to mělo být. Ale dnešní rutina šla k čertu. Nebyl jsem schopný fungovat. Jel jsem domů jako v transu a ignoroval všechny zprávy. Zíral jsem do ledničky a neměl ponětí, co jsem koupil k obědu.

Dřív jsem mu vařil. Moc mu to chutnalo.

Panebože, co se to dělo? Vzal jsem balíček uzené šunky a rychle si připravil sendvič. Musel jsem se vzchopit. Do krátké vánoční přestávky zbývaly ještě dva zápasy. A hned po nich...

Zhluboka jsem se nadechl a snažil se nepanikařit.

Po rychlém obědě jsem odjel do Denveru a zamkl se v malé kanceláři, kterou jsem používal v aréně. Sedl jsem si ke stolu a vytáhl ze zásuvky poznámkovou

kartičku a pero. Napsal jsem datum a *Základní se-stava*.

Pak jsem se zasekl. Nebyl jsem schopný dokončit jedinou myšlenku, protože s Jethrem Halem jsme opět dýchali stejný vzduch. Najednou mi bylo zase čtyřia-dvacet a měl jsem zlomené srdce.

Před patnácti lety jsem se do něj zamiloval a myslel jsem, že cítí to samé. Ale pak mi vyrval srdce a zahodil ho. Uplynulo hodně času, ale ta bolest v hrudi mi napovídala, že jsem se z toho nikdy pořádně nevzpa-matoval.

A teď ho mám *trénovat*? Kdyby to nebylo tak pří-šerné, možná bych se smál. Ať jsem provedl cokoli, čím jsem naštvál vesmír, muselo to být něco hrozného.

Někdo tiše zaklepal na dveře.

„Ano?“ zavolal jsem. Přestože jsem věděl, že je za nimi moje asistentka. Když se dveře otevřely, zvedl jsem bradu a snažil se vypadat klidně.

Liana byla jako vždycky bezchybná. Vlasy měla svázané do elegantního uzlu. Na sobě modrý kostý-mek a naleštěné boty. A pozorovala mě s vážným vý-razem. Měla pozoruhodnou schopnost vyjádřit jedi-ným vážným výrazem obličej tisíc slov. Některé byly zamyšlené, jiné odsuzující.

Tenhle říkal: *Co se sakra děje, Clayi?*

„Kouči,“ začala pomalu. „Děje se něco?“

To nemáš ani páru. „Ne, proč?“

Zamračení se změnilo v nedůvěru. „Murph se vám snaží už pár hodin dovolat.“

„Měl jsem práci,“ zalhal jsem a doufal, že to nebu-de rozebírat. „Měl bych něco vědět?“

Výraz jí ztvrdnul, jako by nemohla uvěřit, že bych se snížil k tomu, vykašlat se na svoje povinnosti a pak

předstírat, že o nic nejde. A měla pravdu – to jsem nebyl já. Vždycky jsem dělal pro tým všechno, co bylo nutné, bez ohledu na okolnosti.

„Jethro Hale dorazil do arény. Musíte ho představit.“
Srdce mi spadlo do kalhot.

„A když jsme u Halea, ubytujeme ho na pár dní ve Four Seasons. Ale dneska jsem mu našla pronájem v Rocky Bluffs. Během týdne se může nastěhovat.“

„V Rocky Bluffs?“ V tomhle komplexu jsem bydlel. „Proč tam?“

Zamračený výraz se vrátil v plné síle. „Okamžitá dostupnost třípokojového bytu, který potřebuje. A protože jsem vám tenkrát vezla nějaké věci, vím, že je tam hřiště. Má dítě.“

Dítě? *Rodina*. Sakra. Musí být ženatý, ale o ničem takovém jsem neslyšel. Ne že bych si ho vyhledával na internetu. Ale hokejový svět byl malý.

Mohlo to být ještě trapnější? Na příští charitativní akci nejspíš potkám jeho ženu. Budu tam stát ve smokingu a s úsměvem na tváři, jako bych si nevzpomínal, jak se jejímu manželovi líbilo, když jsem si klekl a...

„Kouči?“

„Ano?“ vzpamatoval jsem se.

„Trochu jste zbledl,“ ozvala se s obavami. „Nejste nemocný?“

„Možná,“ chytil jsem se výmluvy. „Celý den se necítím dobře.“

„Sakra,“ zavrtěla hlavou. „Nemáme čas, abyste byl nemocný. Přinesu vám od kondičního trenéra jeden z těch vitaminových drinků.“

„Skvělý nápad,“ souhlasil jsem, jako by moje problémy vyřešil vitamin C se zvýšeným obsahem zinku.

„Děkuju.“

„A teď sebou hodíte,“ pobídla mě. „Jděte uvítat toho nováčka. Dneska ráno slyšela váš řev půlka recepce. Vypadáte jako blbec. A koučíte?“ Zvedla pohled. „Nejste takový. Tak to napravte.“

„Jistě,“ přisvědčil jsem, protože měla pravdu. „Pak najdu Murpha a omluvím se mu.“

Souhlasně přikývla, takže to dávalo asi smysl. Tiše za sebou zavřela a zmizela.

Na pár vteřin jsem svěsil hlavu a dopřál si poslední chvilku sebelítosti. Nakonec jsem odstrčil židli a se vztyčenou bradou vyrazil do bludiště chodeb, které se vinuly arénou.

Panoval v nich obvyklý předzápasový chaos – všude se hemžili hráči a pomocný personál. Jen bůhví, co Haleovi povím, až ho najdu. Nejspíš samé otřepané fráze. *Vítej v Coloradu. Rád tě zase vidím. Doufám, že ses zabydlel.*

Zatímco jsem nahlížel do různých místností, které jsme používali k přípravě na zápas, snažil jsem se povzbudit. *Trapnost ještě nikdy nikoho nezabila. Je to už patnáct let. Teď jste úplně jiní lidé.*

Jenže moje čtyřiaadvacetileté já si nebylo tak jisté.

Odbočil jsem za další roh a najednou byl přede mnou – stál vzpřímeně v tmavě modrém obleku. Byl tak vysoký, že se doslova tyčil nad Murphem, který ze sebe něco sypal a divoce při tom gestikuloval rukama.

Oba současně zvedli hlavy. Murph zmlknul a tázavě se na mě podíval. Ale byl to Haleův výraz, co mě zasáhlo. Zlostně přimhouřil zelené oči a čelist měl tak zaťatou, že měl místo rtů přísnou linku.

Viděl jsem Jethra rozzlobeného, ale nikdy ne na mě. A to nebylo fér. Jenže jsem byl zatracený trenér tohoto týmu a nemohl jsem si dovolit být naštvaný. Od-

kašlal jsem si a co nejslušněji je pozdravil. „Dobry večer, pánové.“ Pak jsem Haleovi podal ruku. „Vítejte v Coloradu.“

Zůstal zticha. Ale krátce a drtivě mi stiskl ruku, než ji pustil, jako bych měl nějakou nakažlivou nemoc.

To šlo dobře.

„Kde jsi byl?“ zeptal se Murph vyčítavě.

„Měl jsem práci,“ vymluvil jsem se neurčitě. „Mrzí mě to. Mohl byste jít na chvíli se mnou, pane Hale? Musíme si promluvit.“

„Potřebuju se převlíknout,“ odmítl nevlídně. „Tak možná jindy.“

To myslí vážně? Murphovi spadla čelist, stejně jako mně. „Teď je ten správný čas,“ řekl jsem chladně. „Bude to jen chvílka. Pojd'te za mnou.“

Otočil jsem se a vyrazil. Nežjišťoval jsem, jestli mě následuje. Spoléhá na to, že moc dobře ví, že nemůže jako hráč jen tak poslat k šípku hlavního trenéra. Nikdy.

Všechno bylo špatně. Chtěl jsem se vrátit domů a začít celý den znovu – tentokrát bez Haleova katastrofálního přestupu.

Jak jsem procházel chodbou, slyšel jsem za sebou kroky. Kancelář se mi najednou zdála na tuhle komedii daleko, a tak jsem zahrnul do výklenku s vozíky na přepravu vybavení. Teprve pak jsem se obrátil.

Dívat se na Jethra nebylo o nic snazší než před chvílí. Pěkně to bolelo. Vnímá všechno, co zůstalo stejné. Světlé řasy. Neoholená brada. Kdysi jsem ji hladil prsty.

A přesto se toho tolik změnilo. Teď jsem měl před sebou šampiona, ne chudého hráče nižší ligy. Byl zatracená legenda a za jiných okolností bych byl nadšený, že ho mám v týmu.

Ale radost neměl ani jeden z nás. Zastavil se pár metrů ode mě, ramena ztuhlá jako boxer v ringu. A vzteklé planoucí oči mě nutily přemýšlet, jestli se chystá zaútočit.

„Podívej,“ začal jsem smířlivě. „Lituju toho, co jsi dneska ráno slyšel. Neměl jsem tak vyletět.“

„A čeho konkrétně?“ vyštěkl. „Jak jsi mě nazval dinosaurem? Nebo jak jsi tvrdil, že pokud tenhle nejistý tým neuspěje v play-off, bude to moje vina?“

„Hele, tak jsem to nemyslel. Jen jsem špatně reagoval na...“ Nadechl jsem se a podíval se mu přímo do očí. „Na ten šok. To je všechno. Moc se omlouvám.“

„*Na ten šok*,“ zopakoval kysele. „Vážně? Převrátil se ti dneska život naruby? Podrazil ti tvůj tým nohy?“

Párkrát jsem zamrkal, protože odpověď na obě otázky zněla *ano*. Ale bylo úplně jasné, že Jethro to tak nevidí. Podle něj byl jediný, kdo měl důvod být naštvaný.

Nevěděl jsem, jestli se mám smát, nebo brečet, protože jsme se vrátili zase na začátek. Byl pro mě důležitější než já pro něj. A takhle to bylo pořád.

Byl jsem blázen, že jsem si někdy myslel něco jiného.

PÁTÁ KAPITOLA

JETHRO

TĚSNĚ PŘEDTÍM, než sklopil modré oči, proměnil se Clayův výraz v něco, co jsem nedokázal rozluštit. Můj život uháněl příliš rychlým tempem a nedokázal jsem zpracovat vlny rozhořčení, které z něj sálaly.

Byl jsem tak našťvaný, že jsem sotva dýchal. Bývali jsme si s Clayem *blízci*. Důvěřoval jsem mu. Ve všech ohledech, v jakých se dá člověku důvěřovat. A jako první jsem slyšel – stejně jako všichni ostatní v okruhu osmi kilometrů –, že by mě nechtěl, *ani kdybych byl poslední brankář na Zemi*.

Kdo něco takového zařve o trojnásobném šampionovi?

Teď jsme na sebe našťvaně zírali. Nebyl to Clay, koho dneska ráno z rozmaru generálního manažera mého týmu poslali FedExem na druhý konec země.

Mého bývalého týmu. Zajímalo by mě, co teď dělají. V šatně asi probíhá všechno jako obvykle. Provokace a strategie. Dneska večer jsem měl hrát proti St. Louis. Teď jsem se musel obléknout na zápas proti... ani jsem si nepamatoval, proti komu nastoupím. Byl jsem úplně mimo.

„Poslyš,“ oslovil mě, aniž by se mi podíval do očí. „Je mi líto, že jsi naštvaný kvůli tomu přestupu. Neměl jsem s ním nic společného.“

„To jsi dal *kříšťálově jasně* najevo,“ zasyčel jsem.

Povzdechl si a zvedl oči k nebi. Ten pohyb byl tak povědomý, že propíchl tu bublinu hněvu v mojí hrudi. Na zlomek vteřiny jsem zahlédl čtyřiaadvacetiletého Claye Powerse, jak pochoduje po naší malé kuchyni a trápí se.

Bylo to fakt divný. Tuhle část života jsem před dávnými časy pohřbil, a teď stála přímo přede mnou v elegantním obleku a s mrzutým výrazem ve tváři.

Téměř jsem to nedokázal vstřebat.

„Jde o tohle,“ prohlásil a upřel na mě modré oči, které mi s každou vteřinou připadaly známější. „Doufám, že se tu zabydlíš a budeš šťastný. A že překonáme tuhle trapnou chvíli a budeme hrát skvělý hokej. To byl vždycky tvůj cíl, ne?“

„Jo,“ přiznal jsem chraplavě.

Znovu odvrátil pohled a sevřel si kořen nosu, jak to dělával, když ho bolela hlava. „Dobře,“ rozhodl pevně. „Dej vědět Murphovi nebo Lianě, pokud můžeme udělat něco, aby se tvoje rodina cítila pohodlněji. Liana je hotový zázrak a trenér brankářů se těší, že s tebou bude pracovat. Teď mě omluv, prosím. Musím o té výměně povědět týmu.“

A pak? Prostě mě obešel, jako by tenhle rozhovor nebyl jeho nápad.

Přistihl jsem se, jak sleduju jeho sebevědomý krok. Kdybyste mi před patnácti lety tvrdili, že se Clay Powers stane nejmladším trenérem v lize, nesmál bych se. Vždycky se snažil, aby se všechno dělalo správně. Věděl, jak se chovat a jak mluvit s ostatními. Nebylo těžké si domyslet, že jeho hvězda stále stoupala.

Zatímco moje střepy právě skončily na smetišti. Bylo trapné začínat v sedmatřiceti znovu. Včera jsem se považoval za platného člena týmu svého rodného města. Dneska jsem byl odpad, který vyhodili zadními dveřmi.

Navíc nepomáhalo, že jsem byl třetím nejstarším hráčem v lize. Proto mě tak zasáhlo, když mě Clay nazval dinosaurem. Slyšela to celá kancelář. Věděli, co si jejich trenér myslí o svém nejnovějším hráči, a já netušil, jak se z toho dostat.

„Hale?“ Zvedl jsem oči a spatřil pomocného trenéra Matta Murphyho, jak na mě mává. Byl to obrovský chlap s kudrnatými vlasy a přívětivým úsměvem. „Trenér Powers právě oznamuje klukům, že Cockrella vyměnili. Ale pak tě musíme obléknout. Náš kustod ti připraví dres.“

„Dobře,“ přisvědčil jsem. Následoval jsem ho chodbou, zatímco mi pokládal nevinné otázky o mé výstroji, aby mohl ty informace předat kustodovi. Zastavil se před šatnou, ze které se ozýval Clayův hlas, jak promlouval ke svým hráčům.

V místnosti panovalo mrtvolné ticho. Bylo zřejmé, že si ho vážili, přesně jak si hlavní trenér zaslouží. Od téhle chvíle jsem měl dělat totéž.

Celý den jsem prožíval bouři emocí – ponížení v Detroitu, vztek a starosti o rodinu –, ale teď jsem dokázal myslet jen na jedno. Měli jsme s Clayem Powersem společnou minulost. Dávnou minulost, ale pořád chaotickou.

A teď byl mým koučem a existoval jen jeden způsob, jak to překonat. Musel jsem všechny vzpomínky na staré časy uložit do trezoru a zamknout ho. Z přemýšlení o tom, co jsme k sobě kdysi cítili, by nic dobrého nevzešlo...

„Hale?“ oslovil mě trenér Murphy.

Probral jsem se a následoval ho do šatny. Okamžitě jsem si začal připadat jako opice v zoo. Všechny hlavy se otočily mým směrem. Hráči vypadali trochu šokovaně. Nemohli uvěřit, že jejich náhradní brankář zmizel jen pár dní před Vánoce. Nejspíš jim bude chybět.

Navíc to bylo kruté připomenutí, že se to může stát skoro každému. Bylo to jako sledovat v televizi zprávu o autonehodě a poznat křížovatku v záběru. Člověk si pomyslí: *To jsem mohl být já.*

Jenže tentokrát jsem se *stal* obětí a z těch pohledů jsem byl jako na jehlách.

„No?“ zavrčel jsem. „Kam mě dáte?“

Clay se rozhlédl po místnosti, dokud mu pohled nepadl na poloprázdnou lavičku. „Banksi!“ zavolal.

Z jiné místnosti přiběhl kustod. „Kouči?“

„Příprav našemu novému brankáři Cockrellovo místo, prosím.“

„Rozkaz, pane.“ Mladík si pospíšil uklidit skříňku vedle Andreje Volkova, jejich hlavního brankáře.

Došel jsem k němu a položil si tašku. Asi bych měl odlehčit atmosféru, ale v hlavě jsem měl vymeteno.

Clay by věděl jak, rýpnul si mozek, což mi nijak nepomohlo. To on uměl mluvit. Byl okouzlující. Já jsem vždycky plácal nesmysly.

Naštěstí ke mně přistoupil zkušený kapitán Ted Kapski a podal mi ruku. „Ahoj. Vítej v týmu. Určitě jsi stejně překvapený, že jsi tady, jako my, že tě vidíme. Ale je to pro nás čest, chlape.“

Stíkl jsem ruku, ale necítil se poctěný. „Díky,“ zabručel jsem mrzutě. „Připravili mi veselé Vánoce.“

„Tohle úplně podělalo tajného Santu,“ zamumlal další hráč. Byl to David Stoneman, jeden z jejich hvězdných útočníků.

Kapski ho šťouchl loktem do žeber. „Vážně, kámo?“

„Vždyť víš, že miluju svoje rituály,“ prohlásil Stoneman kysele. „Ale příště, až budeme hrát s Detroitem, s radostí nebudu muset střílet na Haleovu branku. Takže vítej, chlape.“

„Díky,“ ucedil jsem prkenně.

„Kde bydlíš?“ zeptal se Kapski. „Výměna o svátcích je dost drsná.“

„To mi povídej,“ protřel jsem si spánky. „Moje rodina to bere dost těžce. Já zůstanu pár dní v hotelu v Denveru. Tým nám našel dům, ale je úplně prázdný. Musím koupit nějaké postele a nábytek, než táta do Colorada přiveze kluka.“

Jeden z obránců vstal a přešel místnost. „Hej, znám chlápka, který ti nábytek sežene. Během několika týdnů mi zařídil celý dům a vypadá to skvěle. Chceš vizitku?“

„Jasně, že jo. Dej mi všechny vizitky. Nebo ještě líp, probud' mě z téhle noční můry.“

Ozval se nervózní smích. Neuměl jsem něco předstírat a neviděl jsem důvod, proč bych to měl zkoušet.

„Víš, že se musíš převléknout?“ připomenul mi Kapski. „Nezavolali našemu třetímu brankáři, aby dneska večer podpořil Volkova.“

„Jo. Já se obléknu. Hned po mém zhroucení.“

Ozval se další rozpačitý smích.

„Najdeme ti dres,“ řekl Kapski. „A pak ti ukážu arénu.“

„A po zápase tě vytáhneme do baru a opijeme tě,“ nabízel Stoneman. „Máš se na co těšit.“

„To zní dobře,“ zalhal jsem, protože jsem nepil. „Jdeme na to.“

ŠESTÁ KAPITOLA

Před patnácti lety

PROSINEC

„NĚJAKÝ POKROK?“ zeptala se Clayova sestra během jejich týdenního telefonátu.

„Nic moc,“ zamumlal a utřel kuchyňskou linku rukou, ve které nedržel telefon. „Tenhle týden jsme vyhráli pár zápasů, ale tým je pořád v troskách. Žádná morálka. Mezi koučem a kapitánem vládne zvláštní napětí.“

„Třeba máte špatného trenéra?“

„Možná? Jenže na univerzitě vyhrál Frozen Four. Nevím. Je to prostě divný.“ Otevřel ledničku a zamračil se na její obsah.

„Jak se ti líbí byt? Jaký je spolubydlící?“ vyptávala se Kaitlyn.

O Double Oaks se nedalo říct nic dobrého, takže se věnoval druhé otázce. „Je...“ Clay se ohlédl ke dveřím, aby se ujistil, že Jethro nevejde dovnitř. Vždycky odcházel ze stadionu jako poslední, protože si vlastnoručně brousil brusle. „Jethro je tím nejlepším na tomhle místě,“ přiznal.

„Jo? Bude se mi líbit? Je sexy?“

Zasmál se, přesně jak čekala. Jethro *byl* sexy a Clay na to myslel víc, než by měl.

„Jakou má přezdívku? A co se ti na něm líbí?“ nahlédla Kaitlyn, aniž by tušila, jak je její druhá otázka matoucí. A jak často o tom Clay přemýšlí.

„Hm... Říkají mu Jetty, nejspíš proto, že je nesku-
tečně rychlý. Ale hlavně se mi líbí, jak chytá góly.“

„To je jasný. Ale jaký je spolubydlící?“

Další provinilý pohled ke dveřím. „Je milý a klidný. Žádné drama.“ Ale nebylo to k Jethrovi úplně spravedlivé. Byl tichý a neotřesitelný, což Clayovi pomáhalo zmírnit jeho úzkost. „Chutná mu moje jídlo a vždycky uklidí kuchyň.“

Zase nelhal, ale nevystihovalo to dynamiku, která se rozvinula mezi jejich čtyřmi stěnami. Večery v Jethrově uklidňující společnosti byly jedinou věcí, která udržovala Claye při smyslech. Většinou se potloukal v kuchyni a přehrával si události dne, zatímco Jethro občas přidal pár tichých postřehů. Potom si dali večeři, přičemž Jethro byl vždycky za jídlo vděčný.

A pak uklidil kuchyň, zatímco Clay vybíral něco, na co by se mohli dívat v televizi. Možná nějaký hokejový zápas, který potřebovali vidět. Nebo v poštovní schránce čekal nový disk z Clayova předplatného Netflixu.

V každém případě, rozhněvaný svět jako by se v klidu a tichu jejich mizerného malého bytu rozplynul. Někdy mu dokonce Jethro namasíroval krk, ale snažil se o to neškemrat moc často. Nechtěl, aby to bylo divné.

„Všem chutná tvoje jídlo,“ podotkla sestra. „Musel by být mrtvý, aby ho neoceníl. Ale jsem ráda, že sis našel kamaráda.“

Znělo to tak povýšeně, že se Clay zasmál. „Jo, hezky si plácám s dětmi bábovky na pískovišti. Nemusíš se bát.“

„Ale já se o tebe *bojím*,“ přiznala. „Co tvoje úzkost?“

„Je to... ehm. Jako obvykle.“

Zklamaně si povzdechla. „Spíš?“

„Většinou. Špatně se mi usíná, ale pak je to dobrý.“

„Hmm.“

„Jsem v pohodě, KayKay. Jak se máš ty?“

„Vlastně skvěle. Mluvil jsi s tátou?“

„Ne. Nějaký důvod, proč bych měl?“ Nevolal domů moc často, pokud se tomu mohl vyhnout. „Moje úzkosti jsou dost špatný i bez toho, aby táta zpochybňoval všechna moje rozhodnutí.“

„Chápu,“ připustila. „Včera večer jsem volala, abych jim oznámila, že jsem si vybrala specializaci. Táta není nadšený.“

„Počkej, proč?“ podivil se. Jeho sestra studovala medicínu, a přesně k tomu byly děti Powersových vychovávány. „Co sis vybrala?“

„Psychiatrii.“

Clay překvapeně vyprskl. „Panebože, fakt? Budeš mi ty telefonáty účtovat?“

„Ne!“ vyjekla.

„Vážně, proč to tátu naštválo?“

„Protože je to táta? Nikdy mu není nic dost dobré?“

Tím ho na chvíli umlčela, protože až doteď ho nenapadlo, že by sourozenci mohli nějakým způsobem rodiče zklamat. To byla vždycky Clayova doména. *Podnikový management?* zařval otec, když mu Clay oznámil, co bude na Boston College studovat. *To jsou sakra vyhozené peníze.*

Clay ho upozornil, že jeho hokejové stipendium pokrývá víc než půlku nákladů, ale nijak to na něj nezapůsobilo. Ani nemohlo, protože podle doktora Powerse byl hokej ztráta času a titul z ekonomie nikdy nebude mít cenu papíru, na kterém je vytištěný.

„Je mi to líto,“ vzdychl Clay. „Ať řekl cokoli, nemělo by na tom záležet.“

„Upozornila jsem ho, že jeho přístup je důkazem toho, že svět potřebuje víc psychiatrů.“

Clay se rozesmál. „Z toho mu nejspíš praskla cévka.“

„Trochu.“

„Takže... psychiatr v rodině. Zajímavé. Kdy si mám začít dávat pozor na pusy?“

„Je to obráceně,“ ujišťovala ho Kaitlyn. „Důvěra pacienta je zákon. Tvoje tajemství si vezmu do hrobu.“

„Super,“ zaradoval se, ale přesto pocítil bodnutí viny. Kaitlyn byla ze sourozenců jediná, ke které měl opravdu blízko, ale vlastně neznala jeho největší tajemství – to, které ho poslední dobou sžíralo. Ne že by ho soudila. Ani kdyby jí vyprávěl všechny syrové detaily jedné noci, kterou loni prožil. Jarní prázdniny. Cizinec v baru na Bahamách. Poprvé v životě flirtoval s jiným klukem.

Pak s ním odešel do jeho hotelového pokoje...

Zaslechl šramotit klíč ve dveřích. „Hej, Kaitlyn? Asi bych měl končit. Ale gratuluju k výběru specializace.“

„Jsem nadšená. *Milovala* jsem klinickou stáž na uzavřeném psychiatrickém oddělení. Víím, že to zní divně, ale je to pravda. Můj mentor odvádí s těmi pubertáky skvělou práci...“

Jethrova mohutná postava vyplnila dveře. Clay vzhlédl a automaticky se usmál.

Spolubydlící mu to oplatil pomaleji, ale stejně upřímně.

„Skvělé, KayKay. Musím jít. Ozveš se mi?“ Zavěsil a Jethro zatím složil na zem krabice z obchodu s alkoholem. „Hej! Co to je?“

„Koupil jsem pití na párty.“

„To jsi nemusel,“ řekl Clay. Jethro měl vždycky málo peněz.

„Byla výplata,“ pokrčil rameny. Vytáhl z kapsy obálku a hodil ji Clayovi. „Peníze na jídlo.“ Pak si pověsil bundu a svalil svoje dlouhé tělo na prosezenou pohovku. „Co tady tak krásně voní?“

Ty. Clay pocítil lehké vzrušení pokaždé, když se ocítl v Jethrově blízkosti. Což bylo poměrně často, protože ta pohovka byla malá a postele v ložnici dělil sotva metr.

Jeho potíže s usínáním nebyly v poslední době způsobené vždycky stresem. Někdy za to mohla spíš sexuální frustrace. Jethrovo téměř nahé tělo bylo mučným.

Clay otočil hlavu, aby mu odpověděl. Když se střetli pohledem, jako by dostal ránu. „Udělal jsem tacos s dušeným kuřetem. Za hodinu by to mělo být hotové.“

Jethro zaklonil hlavu a zhluboka se nadechl. „To budu muset ještě hodinu vydržet?“

„To přežiješ.“ Šťouchl do něj kolenem. Každá záminka k doteku byla dobrá.

„Dneska to byl dobrý zápas,“ zhodnotil jeho spolubydlící, který neměl tušení o bouři, odehrávající se v Clayově těle. „Vypadá to, že tvoje lajna se dává dohromady.“

„Díky. Jsem opatrně optimistický.“

Jethro se uvelebil a natáhl si nohy Clayovi přes klín, aby si je mohl položit na protější opěrku pohovky. Byl tak vysoký, že se na ni sotva vešel. „Kdo ti volal? Máš rande?“

„Ne. To byla sestra. Kaitlyn.“

„Je sexy?“

„Hele!“

Jethro se zasmál. „Má ráda hokejisty?“

„Díkybohu ne.“ *To jenom já.* „Studuje medicínu na Stanfordu.“

„*Studentka medicíny.*“ Jethro to vyslovil, jako by to byla cizí slova. „Panebože, všichni z tvojí rodiny jsou workoholici.“

„To mi povídej.“

Jethro na něj znovu upřel líný pohled a Clay využil příležitosti, aby si prohlédl jeho oči. Byly zelenošedé a po obvodu duhovky měly úžasný tmavě zelený prsteneček. Rámovaly je dlouhé, pískově zbarvené řasy se světlými špičkami. Clay je studoval až příliš často.

„Víš, co dělá *moje ségra?*“ zeptal se Jethro a Clay zavrtěl hlavou. „Nechává se mlátit nějakým debilem, co prodává trávu středoškolákům.“

„Kurva,“ hlesl Clay.

„Dřív jsem na ni dohlížel, ale teď trčím v týhle díře. Kamarád mi včera v noci poslal fotku Shelbyna přítele, jak na ni řve na parkovišti.“

„Máš o ni strach.“

„Pořád. Je jí devatenáct a nemá ponětí o životě, ale myslí si, že ví všechno.“ Zavřel oči. „Po mámině smrti se dostala na šikmou plochu. Snažím se ji přesvědčit, aby si ujasnila, co chce v životě dělat. Poslal jsem jí peníze, aby se mohla vrátit do školy, ale utratila je *za něj.*“

A to si Clay myslel, že je ve stresu. „To je hrozný. Je mi to líto.“

„Včera v noci jsem nemohl spát.“ Sevřel si zátylek. „Cítím se jako ty. Napjatě a stísněně.“

„Hele, zvedni se na chvílku.“ Clay mu odstrčil nohy. Pak vstal a obešel pohovku. Položil ruce Jethrovi na ramena a zapřel palce do svalů.